

ERIK ALM:

Varning för Vpk

Vänsterpartiet kommunisterna är ett odemokratiskt parti understryker fil kand Erik Alm. Han presenterar Vpk:s politiska mål och taktiken att nå dessa. Ledande politiker har felaktigt förutsatt att efterkrigsgenerationen vetat att kommunisterna alltid varit fiender till demokrati och frihet. Nu är det dags för de demokratiska partierna att sluta ignorera det kommunistiska hotet.

Vpk har framgångar för tillfället. I kampanjen för linje 3 samarbetade partiet för första gången organisatoriskt med demokratiska partier (c och kds). Många, särskilt de ungdomar som ej känner partiets historia, ser Vpk som ett demokratiskt parti bland de andra. Demokratins försvarare har uppenbarligen slumrat till och missat gränsdragningen mot Vpk. Vi får aldrig glömma att detta är ett odemokratiskt parti, vars yttersta syfte är att göra Sverige till en kommunistisk diktatur.

Vpk brukar förneka att det är odemokratiskt. Det finns dock många tecken som pekar på att man måste misstro dess demokratiska bekännelser. Vpk anser sig vara broderparti till de kommunistiska partier som är grundvalen för öststaternas diktaturer. Allra mest känner det sig som broderparti till det parti som beordrade den sovjetiska erövringen av Afghanistan.

Av Vpk-riksdagsmannen Jörn Svenssons bok "Du skall ta ledningen och makten", vilken är ett försök att visa den "demokratiska vägen till kommunismen", framgår, trots försök att dölja det, att Sveriges konstitution, om Vpk tar makten, skall vara sådan att det inte skall vara möjligt för en folkmajoritet att avskaffa den av partiet införda socialismen.

Vpk har inte tagit avstånd från sitt odemokratiska förflutna. Tvärtom glamoriserar man det, och eventuell kritik går ut på att tidigare generationers kommunister använde fel taktik och därför misslyckades att genomföra den kommunistiska revolutionen. Likaså kritiserar man tex socialdemokraterna för att de på tioalet under Brannings ledning förhindrade den revolution

som skulle ha gjort Sverige till en del av Sovjetunionen. Vpk har heller inte tagit avstånd från dem – som t ex C-H Hermansson – som hyllade Stalin när man mördade 20 miljoner ryssar och andra Sovjetmedborgare. Inte heller tar det avstånd från dagens kommunistiska diktaturer som öststaterna, Vietnam eller Kuba. För Vpk finns ej skillnaden mellan diktatur och demokrati. För Vpk finns bara skillnaden mellan kommunistiska och icke-kommunistiska stater.

Mål och medel

Det politiska målet är alltså att bli lika framgångsrikt som sina östliga broderpartier. Detta mål kan uppnås på flera sätt:

- 1) Genom invasion av vänligt sinnade trupper. Man kan jämföra hur Baltikum blev kommunistiskt under andra världskriget eller hur Karmal fick makten i Afghanistan i julas.
- 2) Den demokratiska vägen. Den är dock svår, eftersom det är svårt att lura mer än 50 % av befolkningen att frivilligt rösta bort demokratin. Vpk har dock en fördel framför andra partier. Partier, som efter att på demokratisk väg tagit makten, tänker sätta den på spel i nya val, kan inte avge vilka löften som helst. De skulle då bli genomskådade och förlora nästa val, när de inte kunnat hålla sina löften. Vpk behöver inte bekymra sig om detta, då partiet efter en eventuell valvinst inte på något sätt tänker riskera att förlora sin makt. Man kan jämföra med hur broderpartierna bakom järnridån systematiskt av-

skaffade de fria valen efter att ha tagit makten.

Resultatet blir att Vpk hejdlöst kan bjuda över de andra partierna när det gäller förmåner till väljarna och lika hejdlöst bjuda under när det gäller krav på väljarna. Vpk kräver t ex fortfarande att man på fem år skall införa sex timmars arbetsdag med oförändrad reallön, samtidigt som partiet motarbetar allt som kan tänkas öka nationalprodukten.

3) Maktövertagande genom en statskupp. Den klassiska modellen är Hitlers maktövertagande. Liknande metoder använde Vpks bröder i öststaterna där de med hot om våld och med Sovjets arméer bakom sig tilltvingade sig makten på formellt demokratisk väg för att sedan omedelbart avskaffa demokratin.

4) Genom en folklig revolution. Det är dock svårt att få med sig tillräckligt med folk för att genomföra en bred folklig revolution. I praktiken blir därför den kommunistiska revolutionen en kupp, genomförd av en liten grupp yrkesrevolutionärer, som t ex Lenins bolsjeviker 1917.

Taktik

Vpks taktik i dag är att föra missnöjespolitik. Denna har flera syften. Missnöjet syftar till att förhindra kortsiktigt impopulära åtgärder som skulle kunna förbättra landets ekonomi. Har partiet framgång skadas ekonomin och missnöjet ökas. Misslyckas partiet behålls missnöjesorsaken. Ett typiskt exempel på denna taktik är kravet på obegränsad strejkrätt. Vpk satsar också på att skapa miss-

nöje med sådant som håller samhället samman. Partiet har sålunda siktat in sig på familjen, på ordningen i skolan och på samhällets åtgärder mot dem som ej följer samhällets lagar. Även här behålls missnöjesorsaken om man misslyckas, medan nya och allvarigare missnöjesorsaker uppstår om man lyckas.

Att Vpk försöker skapa missnöje med försvarsutgifterna är självklart. De skall ju bli förhindra ett kommunistiskt maktövertagande enligt modell 1).

Missnöjespolitiken har också ett annat mål: att försämrå förtroendet för de demokratiskt valda politikerna. För att man skall kunna störta den demokratiskt valda statsmakten krävs ett utbrett missnöje med demokratin och de demokratiskt valda.

En utbredd Vpk-taktik är här att inte diskutera sakfrågorna utan att i stället miss-tänkliggöra motståndarnas personliga bakgrund. Ett typiskt exempel är hur Brit Rundberg i Stockholms Stadshus i stället för att argumentera med moderaterna påstår att de är storfinansens redskap.

Till slut syftar naturligtvis missnöjespolitiken också till att skaffa aktiva till partiet. Även om revolutionen, enligt den leninistiska teori som Vpk bekänner sig till, inte skall vara någon bred folklig rörelse utan ett verk av ett litet hårt centraliserat elitistiskt kommunistiskt parti, krävs ett någorlunda brett stöd för att man skall lyckas.

Kärnkraftsfrågan passar Vpks strategi perfekt. Den är utmärkt att skapa missnöje omkring. Om man inte håller så hårt på sanningen går det utmärkt att skrämna folk med kärnkraftens alla fador. Människor är

alltid rädda för det okända. Idén bakom nej-kampanjen var att om den misslyckas, bibehålles missnöjesorsaken, kärnkraftverken. Vinner linje 3 däremot, drabbas Sverige av mycket allvarliga ekonomiska problem, med svåra sociala konvulsioner som följd. Vpks revolutionära situation närmar sig.

Vpk utnyttjade också kärnkraftsfrågan till att sprida politikerförakt och därmed underminera den tro på demokratin som är största hindret för revolutionen.

Avgrunden mellan Vpk och socialdemokraterna är lika stor som skillnaden mellan demokrati och diktatur, mellan frihet och förtryck. Den är mycket större än skillnaden mellan de demokratiska partierna. Kampen för demokratin är inte vunnit. Den måste föras ständigt. Mer än 10% av landets ungdom röstade i höstas på det odemokratiska Vpk. De ledande politikerna och den generation som var med på Stalins tid vet att kommunister är och alltid har varit fiender till demokrati och frihet. De har felaktigt tagit för givet att denna kunskap vidarebe- fordrats till ungdomen. Likaså har man ansett Vpks dagspolitik så hopplöst orealistisk att man inte har brytt sig om att i den politiska debatten påvisa alla dess galenskaper. Resultatet har blivit att en hel generation inte är medveten om vilka oerhörda samhällsskador ett genomförande av Vpks dagspolitik skulle leda till eller vilka odemokratiska vargar som döljs bakom kommunistledningens demokratiska fårakläder.

Det är dags för de demokratiska partierna att sluta ignorera det kommunistiska hotet och att på allvar ta upp kampen för att bevara den svenska demokratin och friheten.